

Bahe

– ADEM EFİLOĞLU · 29 Nisan 2014

Bir ufuk çizgisine aşkıttım
Bu yüzden turuncuyu da çok severim
Karanlığı da
Beklerken öğrendim aslında ölmeyi
Bu yüzden ölmeyi de sevdim
Ağlamayı da
Boş ver sen duyma

Altmış sekiz koca yıl yollarını bekledim
Geleceğim dediğin kapının eşiğinde
Bütün harflerini ezberledim zamanın
Ve bütün mevsimlerini
Hatta mevsimler bile küresel ısındı
Değişti
Gelmedin...

Ufuklar eskitti gözlerimi
Ben öldüm toprak toprak
Hep toprak çekti bakışlarımı

İzimdir bildim her cenazeyi
Töreni...

Bekle dedin
Bekle geleceğim
Ömrümü demledim geleceğin o kutsal güne
Gözyaşlarımla ağıt tuttu her köşe
Bu yüzden sadece
“Gözyaşlarım gülümser güneşe”

Gözlerinde çoğalmadan

Yüreğinde büyümeden
Ayak izlerini görmeden
Çocukluk
Gençlik derken
Geçti bir ömür

Kim ister hasret tütsün hayatı
Kim ister sensiz geçen akşamı
Kim ister bir tutam sensiz anı
İçimdeki sensizlikte kayboldum
Bul beni

Vakit çok geç
Dalları kurudu Bahe'nin
Gözpınarları sökün tuttu
Soğuk mermere
İssiz bir zamana ağladıkça
Sen gelmedin

Ah anne
Her yer karanlık
Az önce yıkadılar bedenimi
Bir vedaya yazıldı bütün özlemlerim
Bari şimdi gel
Işığım ol
Işığım ol
Işığım ol
Korkuyorum çok karanlık...

Âdem Efiloğlu

Not:

67 yıl önce Mardin'den Suriye'ye gitmek zorunda kalan 3 çocuklu Süryani bir annenin bakamadığı için manastıra bıraktığı küçük oğludur Bahe.Ayrılırken "Bekle geleceğim" der annesi. Manastırda rahip ve rahibeler tarafından büyütülen Bahe, yıllarca manastırın bahçıvanlık, çobanlık ve temizlik işlerini yapar.Geçen yıllar boyunca sürekli annesinin gelmesini bekleyen Bahe, sadece özel günlerde

manastırdan çıkar.Aradan geçen 67 yıl boyunca manastırda çok sayıda metropolit, rahip, rahibe ve hizmetçiler gelir geçer ama Bahe hep orada kalır.Son zamanlarda yürümekte bile zorlanan ve gözlerini kaybeden Bahe, vefat eden annesinin özlemini bir ocuk kadar yüreğinde hissetmeye devam etmiştir.